

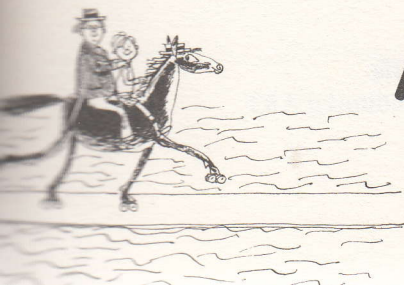
ERICH
KÄSTNER

35 MAI

sau Konrad pornește călare
spre Mările Sudului

Ilustrații de Horst Lemke

Traducere din germană și note
de Eman. Cerbu

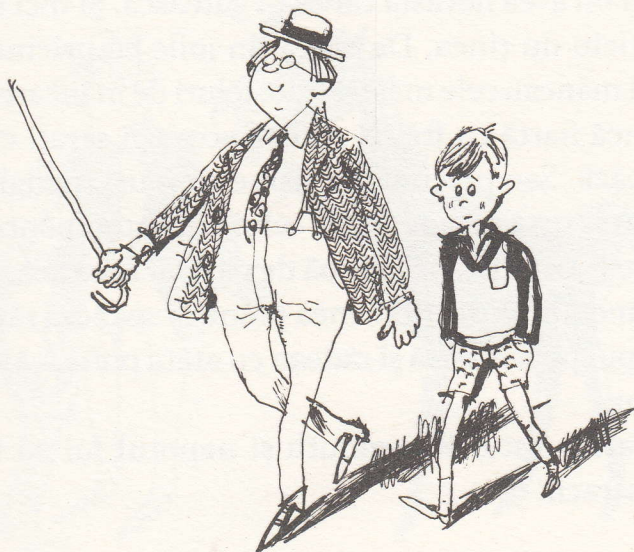
ARTHUR

Cuprins

1. Era ziua de 35 mai	5
2. Intrarea liberă! Copiii plătesc jumătate	25
3. Hanibal are guturai	55
4. Lumea Anapoda nu e chiar cea mai anapoda	73
5. Atenție! Înaltă tensiune!	93
6. Întâlnirea cu Pătrunjica	111
7. Unchiul citește ce i s-a întâmplat.	143

1 | Era ziua de 35 mai

Era ziua de 35 mai, așa încât era firesc ca unchiul Ringelhuth să nu se mire de nimic. Dacă lucrurile ce aveau să i se întâmple în ziua aceea s-ar fi petrecut numai cu o săptămână înainte, și-ar fi spus cu siguranță că ori lui, ori globului pământesc îi lipsește o doagă. Dar în ziua de 35 mai omul trebuie să se aștepte la orice.

Pe lângă toate cele, mai era și o zi de joi. Unchiul Ringelhuth îl luase pe Konrad, nepotul lui, de la școală și apoi o porniseră împreună spre casă pe Strada Versantului. Konrad părea cătrănit. Unchiul nu băgă de seamă; se bucura la gândul că aveau să mănânce de prânz.

Dar, înainte de a povesti mai departe, trebuie să dau o explicație despre istoria familiei. Așadar: unchiul Ringelhuth era fratele tatălui lui Konrad. Și, pentru că unchiul nu era încă însurat și locuia singur, i se îngăduia ca în fiecare joi să-l ia pe nepotul lui de la școală. Mâncau împreună la prânz, stăteau de vorbă, beau câte o ceașcă de cafea, iar către seară unchiul îl ducea pe băiat înapoi la părinți. Joile acestea erau tare nostime, căci unchiul Ringelhuth nu avea nevastă care să-i gătească. Și nici femeie de serviciu nu ținea. De aceea, în joile cu pricina, el și Konrad mâncau cele mai trăsnite feluri de mâncare. Uneori, șuncă fiartă cu frișcă. Alteori, covrigi sărați cu gem de coacăze. Sau plăcintă de vișine cu muștar englezesc. Preferau muștarul englezesc celui autohton pentru că-i mai iute și te înțeapă la limbă de parc-ar avea ace în el.

Și când, după un asemenea prânz, li se făcea rău, scoteau capul pe fereastră și râdeau cu atâta poftă, că vecinii spuneau:

— Farmacistul Ringelhuth și nepotul lui au luat-o razna, săracii!

Ei, și vasăzică porniseră pe Strada Versantului, iar unchiul tocmai întrebase: „Da' ce-i cu tine, băiețăș?” Și chiar atunci simți pe cineva trăgându-l de haină. Când se întoarseră amândoi să vadă ce-i, în fața lor se afla un cal mare, negru, care-i întrebă politicos:

— Aveți cumva o bucățică de zahăr la dumneavoastră? Konrad și unchiul clătinară din cap.

— Atunci scuzați deranjul, grăi calul cel mare și negru, își ridică pălăria lui de paie și dădu să plece.

Unchiul Ringelhuth băgă mâna în buzunar și întrebă:

— Pot să vă servesc cu o țigară?

— Nu, mulțumesc, răspunse calul cu tristețe. Sunt nefumător.

Se înclină ceremonios, porni la trap spre Piața Albert, se opri în fața unui magazin de delicatese și, tot uitându-se în vitrină, scoase limba de un cot.

— Ar fi trebuit să poftim calul la masă, spuse unchiul. Sigur îi e foame.

Apoi se uită cu coada ochiului la nepot și-i zise:

— Ce-ai pățit, Konrad? Nici nu ascuți ce vorbesc.

— Am de scris o compunere despre Mările Sudului.

— Despre Mările Sudului? se minună unchiul. Afurisită treabă!

— E groaznic! Întări Konrad. Toți cei care suntem buni la socotit trebuie să scriem despre Mările Sudului. Și asta fiindcă n-avem fantezie! Ceilalți au de scris cum se construiește o casă cu patru etaje. Așa ceva e firește un fleac pe lângă Mările Sudului. Dar asta-i răsplata când știi să socotești bine.

— N-ai tu fantezie, băiețuș, declară unchiul Ringelhuth, dar mă ai în schimb pe mine, și asta e la fel de bine. O să-i trântim învățătorului tău o Mare a Sudului, să se ducă vestea!

După aceea coborî cu un picior pe carosabil, iar cu celălalt rămase pe trotuar și porni șontăcând alături de nepotul lui. Konrad nu era de fier și, văzându-l ce face, se înveseli.

Iar, când tot șchiopătând, unchiul salută un trecător și, când acesta nici nu apucase bine să se depărteze, el exclamă: „Tii, drăcie! Dar ăsta a fost aprodul care mă stoarce

de bani!“, băiatul începu să chicotească de parcă l-ar fi gădilat cineva.

Îndată ce ajunseră acasă la unchiul Ringelhuth, se așezară la masă. Aveau în ziua aceea plăcintă cu slănină și, imediat după aceea, salată de cârnați cu sirop de zmeură.

— Spartanii mâncau pe vremea lor ciorbă de sânge, și fără să strâmbe din nas, glăsuie unchiul. Ție cum ți se pare salata cu sirop, băiețuș?

— Oribil de bună! răspunse Konrad.

— Ei, da, trebuie să te mai antrenezi, declară unchiul. Când făceam armata, ni se serveau tăiței cu scrumbie, iar în timpul studenției primeam orez cu zeamă de zaharină. Cine știe ce-o să vi se vâre vouă pe gât când o să vă faceți mari! Așa că mănâncă salata asta cu sirop, băiete, ca să ți se blindeze de pe acum stomacul!

Și cu aceste cuvinte îi mai turnă o lingură de sirop de zmeură peste salata de cârnați.

Când isprăviră de mâncat, se uitară mai întâi un sfert de oră pe fereastră, așteptând să le vină rău. Dar nici gând de așa ceva. Atunci se apucară să facă gimnastică. Unchiul își cocoță nepotul pe biblioteca cea mare și Konrad se propti în mâini, cu capul în jos și cu picioarele în sus.

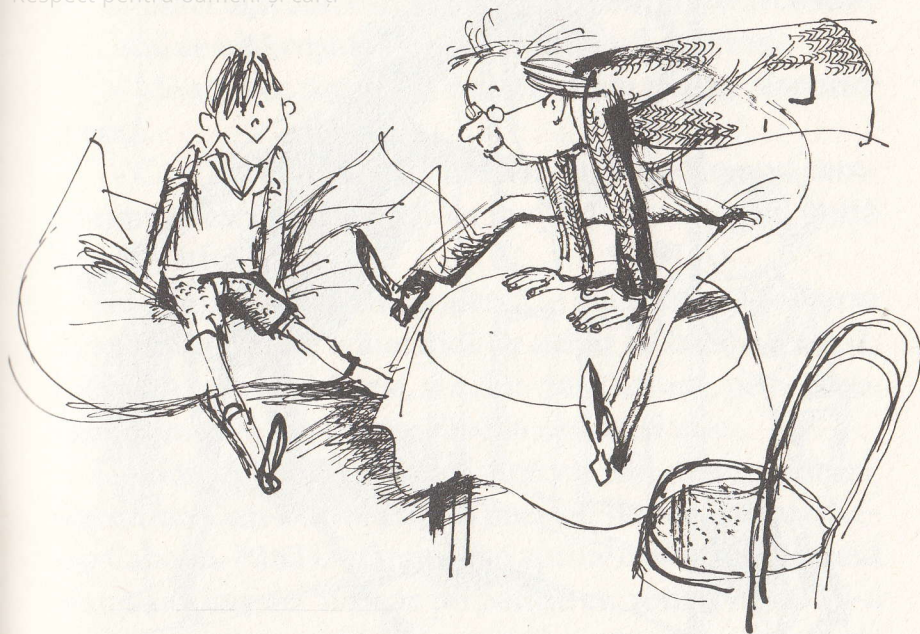
— Un moment! îi strigă Ringelhuth. Ia mai stai puțin așa răsturnat!

Se duse în dormitor, se întoarse cu o pilotă și o așternu în dreptul bibliotecii. Apoi comandă „Hopa-jos“ și Konrad sări de pe bibliotecă, pe vine, drept pe pilota de pe podea.

— Grozav! exclamă unchiul.

Apoi își făcu și el vânt și sări vijelios, cu picioarele desfăcute, peste masă. Îndată după aceea auziră sub ei un bubuit surd, urmat de un năprasnic zăngănit de sticlă spartă. Și unchiul zise emoționat:

— Țsta a fost candelabrul lui Mühlberg de la etajul de jos.

Așteptară câteva minute, dar nu se auzi nicio bătaie în ușă și nici nu sună nimeni.

— Probabil că familia Mühlberg nu e acasă, fu unchiul de părere.

Dar nu trecu mult și se auzi soneria. Băiatul dădu fuga la ușă, o deschise și se întoarse, alb la față ca varul:

— Calul cel mare și negru e afară, șopti el.

— Să poftească! porunci unchiul Ringelhuth.

Și nepotul îi făcu semn animalului să intre. Iar calul își scoase pălăria de paie și întrebă:

— Vă deranjez?

— Vai de mine, se poate? protestă unchiul. Luați loc, vă rog.

— Prefer să rămân în picioare, glăsui calul. Nu din nepolitețe, vă rog să mă credeți, dar noi, caii, nu suntem făcuți pentru a șede.